

is volgens Czerny niet deze soort. Bij de echte *spectabilis* Loew ♂ is de thorax even kort behaard als bij *caesia* ♂. Onze Limburgsche exemplaren behoren tot *H. amplicornis* Czerny i. lit., die behalve door het genoemde kenteeken der mannetjes ook nog door andere, b.v. door iets grooter 3e sprietlid (♂ en ♀) van *spectabilis* verschilt.

4. In het Limbrichter bosch werd op 29 Sept. 1918 bij het lijk van een eekhoorn een *Helcomyza ruficornis* Mg. ♀ faunae n. sp. door mij aangetroffen.

5. Aangaande *Helcomyza breviciliata* Schmitz bevestigde Czerny, dat dit een goede soort is, terwijl volgens hem *H. crepusculascens* Schmitz als synoniem van *ruficeps* Zett. moet vervallen. Men beschouwde tot nu toe *ruficeps* als synoniem van *serrata* L.

6. In het Limbrichter bosch werd op 1 October 1917 bij gelegenheid van een excursie, die ook in ander opzicht rijke vruchten heeft afgeworpen, een ♂ buitgemaakt van *Eccoptomera fila* Loew. Van alle *Eccoptomera*-soorten is deze wel de meest interessante; de vorm der achterdijen ♂ is bijna phantastisch.

7. Onder mijn grot-insecten vond Czerny ook een *Eccoptomera excisa* Loew ♀, welke soort ik met *pallescens* verward had. De ♀♀ van deze 2 soorten zijn dan ook m.i. moeilijk te onderscheiden. Het exemplaar behoort tot het materiaal van den „Massenfang” die wij, mijn belgische vriend Dr. M. Bequaert en ik, van 1 tot 3 September in de Louwberg-grot (Gemeente Oud-Vroenhoven) deden en toont dus alweer duidelijk, hoe voordeelig dit en-gros-verzamelen werkt; waarbij alles wordt meegenomen, geprepareerd en gedetermineerd, wat men ontmoet. Men krijgt dan wel een massa „bocht”, maar alle moeite en tijdsopoffering wordt bijna steeds ruimschoots vergoed door het vinden van enkele fraaie zeldzaamheden. Zoo vonden we toen ook onder 400 *H. serrata* L. het eerste exemplaar van *H. breviciliata*.

8. Van het genus *Lentiphora* vond ik nog 2 voor Limburg nieuwe soorten, nl. *tarsalis* Zett. ♂, Watersleijde, 19—9 en Spaubeek 22—9—1917. *flavipes* Zett. ♂, Sittard, 16—6—1918.

H. SCHMITZ, S. J.

## CICADEN.

Zeet Geachte Redactie!

Naar aanleiding van uw bericht in het laatste „Maandblad” van December 1919, waarin de leden aangespoord worden tot het geven van bijdragen over de Limburgsche fauna, wil ik gaarne van mijne zijde een kleine bijdrage leveren. In de eerste plaats den referent over „Limburgsche entomologische vondsten in 1919” op een verschrijving attent maken, waar hij, bij het noemen van de nieuwe Cicade voor ons land deze: *Euacanthus interruptus* L. noemt, dit moet zijn: *Pediopsis megerlei* Fieb.

Daar kan ik nog bijvoegen, dat in 1919 de Vergadering der Entomologische Vereeniging aanleiding was tot eene excursie langs den rechteroever van de Maas, vlak ten noorden van de inmonding van de Geul en daar werd door mij wederom een nieuwe Cicade voor ons land en dus ook voor Limburg gevonden. Ditmaal een vertegenwoordiger van een geslacht, dat nog in het geheel niet uit ons

land bekend was, n.l. *Myndus musivus* Germ. In de Gelede Dieren van Nederland van Snellen van Vollenhove, vindt men op Plaat XX eene afbeelding van een *Cixius*-soort, een geslacht waaraan de nieuw-ontdekte zeer verwant is.

Nu is er op velerlei entomologisch gebied in Limburg nog allerlei te ontdekken, maar op het gebied der Cicaden (= Homoptera) nog zeer veel en daarom hoop ik, dat de Limburgers eens zeer nauwkeurig zullen uitzien en ze mogen er hun ooren ook bij gebruiken, of ze niet een vertegenwoordiger kunnen vinden van een tot nu toe bij ons nog geheel onbekende afdeeling dezer insecten, n.l. de echte *Cicadidae* of Zangcicaden.

Een soort, de *Cicadetta montana* Scop., een ware reus, met de vleugels toch 23—28 m.m. lang, is in de buurt van Wiesbaden meermalen gevonden en voor de nu pas ontdekte *Myndus musivus* Fieb. was voor zoover mij bekend ook Wiesbaden de plaats het dichtst bij ons land gelegen, vanwaar de soort vermeld werd.

Bovendien komt de *Cicadetta* ook voor in het Zuiden van Engeland, waar meerdere entomologen het mannetje (de wijfjes zijn stom!) hebben hooren zingen.

Beide vindplaatsen verschillen hemelsbreed niet zoo veel met ons Zuid-Limburg, zoodat op het voorkomen bij ons gegronde hoop bestaat.

Amsterdam, Jan. 1920.

D. MAC GILLAVRY.

## MIJN BOOMVORSCH.

Ik ben de gelukkige bezitter van een boomvorsch, een *Hyla arborea*.

„Da's, zal menigeen zeggen, niets bijzonders; boomkikkers zijn in Limburg, zoo hier en daar, heelemaal niet zeldzaam”.

Grif geef ik dit toe.

Maar.... ik bezit mijn kikker nu al meer dan twee jaren lang en dat is, naar ik meen, wel iets bijzonders.

'n Dergelijk pleegkind toch houdt 't meestal zoo lang niet uit ten huize van zijn pleegvader of moeder.

't Wordt, na verloop van ettelijke maanden, de wijde wereld ingestuurd, ontsnapt vandaag of morgen naar onbekende oorden, of 't gaat dood, meestal bij gebrek aan voldoende verzorging.

Ik dan verheug me, nu al meer dan twee jaren in 't bezit van een boomvorsch!

Hoe of ik dat heb aangelegd?...

1o. Door 't beest onder te brengen in eene voor 'n boomkikker doelmatige woning; 'n terrarium, beplant met allerlei gewassen, welke in zoo'n terrarium willen tieren en waarin zich daarenboven 'n waterbakje bevindt.

2o. Door te zorgen, dat mijn *Hyla arborea* geen gebrek aan voedsel heeft.

Dat voedsel bestaat uit pieren, naakte slakken, vliegen, kevers en vooral uit pissebedden.

Pissebedden zijn er alom te krijgen. Ik vind ze onder den eersten den besten ietwat vochtig liggenden steen en mijn kikker is er dol op.

's Zomers staat 't terrarium buiten. Tegen den winter haal ik 't naar binnen en zet 't op eene vorst-vrije plaats.